

Sokağın Efendisi

– GürhanGürses · 22 Mayıs 2017

Öfkeyle baktı karanlığın yüzüne ve bir küfür salladı boşluğa. Ayrılığa, hasrete, çektiği onca çileye... Başı girse ne olacak ki belaya?

Gelen geçen ona bakıyordu.

O ise karanlığa kurşun sıkıyordu gözleriyle.

Bir çift göz namluya sürülmüştü.

Allah korusun, kaza kurşunuyla isabet etmeyeydi bir kalbe?

Kalp de tükenirdi adam da!

Canı cehenneme olaydı onu mutsuz kılan her şeyin herkesin.

Ona yalnızlık hırkasını hediye edenin bahtı kara olaydı.

Onu derde salanın başı derde düşeydi.

Yağmuru giyinen adamdı o.

Gözleri yağmur yağmurdu.

Baktı mı ıslanırdınız.

- Rabbim benim gözlerim mi katran karası olmuş böyle yoksa gecenin karanlığı mı inmiş yeryüzüne? Bilemedim. Yağmur mu yağıyor yoksa gözlerimden dökülen yaşlar mıdır beni hüznendiren? Sararan yapraklar mı yoksa içimdeki duygular mı? Offff of! diyordu usulca.

Herkes onu gözlüyordu

O ise belli ki sevdiğini özlüyordu.

İçinde dağ gibi bir sevda saklıydı.

Davasında haklıydı.

O yârin nefeslendiği şehirde yaşıyor olmak ve ona ulaşamamak kahr değil de nedir şimdi? Yağmur yağıyordu yaşadığı şehre.Yâr mi ağlıyordu yoksa! Sol yanı ağlıyordu, nisan yağmuru değildi nisan yağmuruydu bu anlaşılan. İsyân etmek istiyordu, takati dahi yoktu buna. Bir insandan sevdiğini çekip alırsanız yahut sevdiği ona ihanet edip giderse ne kalır ki geriye?

Bu nasıl bir sevdıydı rabbim?

Bir adam bu kadar mı kördüğüm olurdu?

Bu kadar mı bağlanırdı bir kadına?

Bir insanı en çok sevdiği kırar, yıkar. İhalesi ona kalmıştır bu yıkımın. Moloz yüklü bir aşka ilk darbeyi sevdiği vurur. Yıkar yaşanılan her şeyi; gülüşlerini, ağlayışlarını, sevişlerini, öpüşlerini...

Adam darbeyi içten almıştı.

Kalbi çoktan çürümüştü.

Aklı pörsümüştü.

Adamın, sol yanı feci bir şekilde ağrıyordu.

Göğsü sıkışıyordu, nefes aldığı göğü yıkılıyordu.

Aşk gibi sırlıklamdı adam, tiril tiril titriyordu.

Onsuzluktan mı üşüyordu, yoksa yağmurdan mı bilemiyordu.

Uzaklarda, öfke dağlarının ardında küs okyanuslarının ötesinde, elbette bir kadın da ağlıyordu. Gururunu atıp da adamına dönemiyordu. Ve adam karanlığı giyinmişti. Baştan ayağa siyahtı, kocaman bir ahtı, büyük bir günahı.

Ömrü siyah olandı, bahtı kara...

Kanıyordu ruhundaki yara.

Tampon olan sevgili; kim bilir hangi gurur dağının zirvesinde, hangi nefret iklimin bağında, hangi belanın okuyuşunda?

Aynı göğün altındasın ama kavuşamıyorsun, aynı toprağın üstündesin ama yan yana gelemiyorsun. Bu ne biçim bir imtihandır rabbim, düşmanın başına dahi gelmesin asla. Bir nevi, sevmek intihardır böyle.

Göğün mavisine hüznü kattı adam

Göğsün kafesine kezzap döktü.

Gözün ar perdesine azap verdi.

Adam şöyle düşünüyordu "Ölse hiç değilse bilirsin olmadığını, mezarını Kâbe yapıp avunursun kendine. Gitse çok uzaklara anlarsın onun hikayesini, sevmiyordur dersin. Erkekliğin onuruna uyar bir daha çıkmazsın karşısına. Ve ona mutluluğu bulması için dua edersin. Sevdiğin için dua edersin, aşık olduğun için."

Bunu anlayabilecek kaç insan var ki günümüzde?

Ne kadar da karanlığa meyilliydi adam.

Ne kadar da geceydi.

Zifiriydi.

Bir tükürük salladı yere, içinde ne varsa atmak istiyordu. Yârsizlik, yersizlik gibi bir şeydi. Yâr ve yersiz olamaz insan; hele yarası varsa yüreğinde, tazeysen bu yara, kanıyorsa en olmaz anda... Katlanılacak hâl değildir, çekilecek çile. Ama seviyorsa bir adam, cehennem olsa bardağında gözünü kırpmadan içer. Çünkü yârın elinden getirilmiştir, Ölümsüzlük suyudur o.

Yürüdü adam, karanlık da yürüdü onunla birlikte. Durdu, karanlıkta durdu. Koyulaştı ve girizgahını yaptı adam "Gökyüzünü siyaha boyamışlar, kuşları öldürüp içini doldurmuşlar. Bir adamı günaha saymışlar, kalbini hüznle doldurup sokağa salmışlar."

Sokağın efendisiydi O!

Ayrılığın kerli ferlisi...